

Arrest

nr. 336 008 van 14 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2025.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart een Palestijn van Arabische origine afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende op 23 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 17 februari 2023 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. De verzoekende partij ontving een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die geldig is van 20 februari 2023 tot

19 februari 2026 en een Grieks reisdocument dat geldig is van 21 juli 2023 tot 20 juli 2028 (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 14 en 17; stuk 5, map met 'documenten', fotokopie Griekse verblijfsvergunningskaart; stuk 6, map met 'landeninformatie', Eurodac Marked Record, Eurodac Search Result en Aanvraag derde landen, antwoord Griekse instanties van 7 december 2023 en stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status Griekenland en verklaring DVZ, nr. 23).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Er dient te worden vastgesteld dat het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, niet meer raadpleegbaar is via de in de bestreden beslissing weergegeven weblink. Het voormelde rapport wordt dan ook buiten beschouwing gelaten.

Uit de door de beide partijen bijgebrachte, actuele landeninformatie (waaronder het rapport "Communication on the status of migration management in mainland Greece", gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025; het rapport "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA in april 2025 en het nieuwsbericht "No support for refugees returned to Greece", gepubliceerd door RSA in maart 2025) blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

4. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland. Uit de voorhanden zijnde elementen in het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Zij wijst in haar verzoekschrift op haar medische en psychologische problematiek door de situatie in Gaza en de moeilijke situatie waarin zij zelf dient te verblijven. Zij meent dat zij bijzonder kwetsbaar is. De Raad merkt op dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij psychische problemen heeft gekregen omdat zij in de recente oorlog in Gaza ongeveer de helft van haar familie is verloren. Voorts verklaarde zij dat in België de problemen die zij al eerder had met haar zenuwen, waardoor zij soms voelt dat haar heup en been volledig stijf worden, erger werden omdat zij ongeveer een maand lang drugs gebruikte, maar dat zij stopte met haar drugsgebruik omdat zij beseftte dat zij hierdoor problemen kreeg. Verder verklaarde zij aambeien te hebben. Zij verklaarde ook dat zij omwille van maag- en darmklachten, die ontstaan zouden zijn omdat zij in België op straat leefde en soms dagenlang doorbracht zonder te eten, in België medische verzorging kreeg. Omwille van die gezondheidsproblemen kreeg zij een medisch attest waarin stond dat zij niet mocht werken van 25 december 2023 tot en met 7 januari 2024 (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 3-5). Zij legde dit attest neer tijdens de administratieve procedure. Zij legde tijdens de administratieve procedure tevens een aantal medische afspraken en medische voorschriften neer. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt daarnaast dat de verzoekende partij na het persoonlijk onderhoud betrokken raakte bij een steekincident in Antwerpen waardoor zij tien dagen arbeidsongeschikt geacht werd. Zij legde tijdens de administratieve procedure een kopie van een attest van arbeidsongeschiktheid, geldig van 16 april 2025 tot en met 25 april 2025, neer (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten'). Aan haar verzoekschrift voegt zij geen (recente) medische attesten of psychologische verslagen.

Er kan uit de door de verzoekende partij neergelegde documenten niet blijken dat haar medische of psychologische problemen op heden belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Uit haar verklaringen kan dit evenmin blijken. Zoals ook door de commissaris-generaal wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, ging de verzoekende partij immers – ondanks de door haar opgeworpen medische en psychologische problemen – ook in België met haar ondernemingszin aan de slag. Zo verklaarde zij in België te hebben gewerkt als chauffeur en als webdesigner. Daarnaast was zij ook werkzaam in de verkoopsector. Zij kocht producten in Turkije en verkocht deze online in België. De verzoekende partij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar oranje kaart intussen is vervallen, waardoor zij niet meer kon werken (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 3 en 12). Uit de verklaringen die zij aflegde bij de Antwerpse politie naar aanleiding van het steekincident waarbij zij betrokken raakte, blijkt dat zij in april 2025 wel nog op zelfstandige basis werkzaam was bij een bedrijf dat maaltijden aan huis bezorgt (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten', kopie van proces-verbaal van verhoor van de Antwerpse politie). De Raad merkt daarnaast nog op dat de verzoekende partij verklaarde dat 'haar school' in Antwerpen is, waaruit afgeleid kan worden dat zij lessen volgt (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 3). Zij verklaart ook dat zij hier Engels heeft geleerd met de hulp van een meisje (ibid., p. 8). Wat betreft haar psychologische problemen, verklaarde zij nog dat zij daar nooit voor in behandeling is geweest omdat zij zich beter voelde nadat zij haar familie in Gaza had kunnen contacteren (ibid., p. 3). Er kan dus ook niet blijken dat de verzoekende partij momenteel wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater. Hoewel er niet betwist wordt dat de erg betreurenswaardige situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat de verzoekende partij op heden persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden afgeleid dat haar medische en/ of psychologische problemen dermate ernstig zijn dat zij haar terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan of dat deze problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie.

In de mate dat het noodzakelijk zou zijn dat de verzoekende partij wordt opgevolgd voor haar medische en/ of psychologische problemen, toont zij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische of psychologische ondersteuning. De verzoekende partij verklaart dat zij haar sociaalzekerheidsnummer (AMKA) niet heeft aangevraagd omdat zij niet in Griekenland wou blijven, maar naar België wou komen (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 14 en 18). De verzoekende partij toont echter niet aan dat zij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen, temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend waarvan zij niet aantoont dat die verstreken is.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer zij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: “If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription” (UNHCR Greece, “Living In Greece – Access to healthcare”, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 49, 50-51). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, “Living In Greece – Access to healthcare”, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, “Information Guide for Beneficiaries of International Protection”, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij als statushouder geen toegang heeft tot medische of psychologische bijstand. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Zij toont niet in concreto aan dat zij als statushouder in Griekenland geen of onvoldoende toegang heeft tot medische of psychologische bijstand. De verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. De verzoekende partij is een 27-jarige man. Volgens de gegevens in het administratief dossier diende de verzoekende partij op 23 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. Op 17 februari 2023 werd haar in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend. De verzoekende partij ontving een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die geldig is van 20 februari 2023 tot 19 februari 2026 en een Grieks reisdocument dat geldig is van 21 juli 2023 tot 20 juli 2028 (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 14 en 17; stuk 5, map met 'documenten', fotokopie Griekse verblijfsvergunningskaart; stuk 6, map met 'landeninformatie', Eurodac Marked Record, Eurodac Search Result en Aanvraag derde landen, antwoord Griekse instanties van 7 december 2023 en stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status Griekenland en verklaring DVZ, nr. 23). Dit stemt overeen met de algemene landeninformatie die voorligt. Hieruit blijkt dat personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning ontvangen die geldig is voor drie jaar (AIDA, “Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243).

In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, dient er nogmaals op te worden gewezen dat volgens de gegevens in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 14 en 17; stuk 5, map met 'documenten', fotokopie Griekse verblijfsvergunningskaart; stuk 6, map met 'landeninformatie', Eurodac Marked Record, Eurodac Search Result en Aanvraag derde landen, antwoord Griekse instanties van 7 december 2023 en stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status Griekenland en verklaring DVZ, nr. 23) haar op 17 februari 2023 internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang

er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij niet langer woonachtig is in Griekenland, kan immers niet worden afgeleid dat zij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien zij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het de verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich kunnen voordoen bij het hernieuwen en/ of verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot 19 februari 2026 en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning zal beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door de verzoekende partij niet aangetoond. De verzoekende partij verklaart dat de gedrukte, papieren versies van haar Griekse verblijfsvergunning en haar Grieks reisdocument gestolen werden (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 20-21 en stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, nr. 26). Zoals ook door de commissaris-generaal wordt gesteld, berust dit verlies alleen op de eigen beweringen van de verzoekende partij en volstaan loutere beweringen niet om het verlies van deze documenten vast te stellen. Bovendien heeft de verzoekende partij hierover tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog dat haar documenten gestolen werden in de luchthaven (administratief dossier, stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, nr. 26). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde zij echter dat haar documenten gestolen werden in Antwerpen-Centraal (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 20-21). Het gegeven dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaring dat haar documenten werden gestolen. Er dient dan ook te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de gedrukte versies van haar verblijfsvergunning en reisdocument effectief werden gestolen of dat zij hier niet meer over beschikt. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning en een geldig Grieks reisdocument zal beschikken. Hoe dan ook toont de verzoekende partij niet aan dat zij er geen duplicaat van zou kunnen verkrijgen. Uit de beschikbare informatie over de verlenging van een Griekse verblijfsvergunning in geval van verlies blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). De verzoekende partij verklaart in dit verband dat zij nog geen duplicaat van haar verblijfsvergunning heeft aangevraagd, omdat zij niet wilt terugkeren naar Griekenland en het dus niet nodig heeft (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 21). Er blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat haar verblijfsvergunning nog niet verlopen is. De verzoekende partij beweert alleen in tempore suspecto en zonder het te bewijzen dat onder andere haar gedrukte verblijfsvergunning gestolen zou zijn. Hoewel de beschikbare informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. De verzoekende partij zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland. De beschikbare informatie geeft geen aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte verblijfsvergunning, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou de verzoekende partij, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat zij niet langer in het bezit is van haar gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar Griekenland moeten terugkeren.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, dient te worden opgemerkt dat blijkens de beschikbare informatie, personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals

de verzoekende partij in casu, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming (DADP) ontvangen ("Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023, p. 18 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf en "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf). Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de praktijk de gegevens van begunstigden die al stappen hadden ondernomen om een AFM te verkrijgen tijdens hun procedure en deze ook hadden verkregen, niet automatisch worden bijgewerkt door de autoriteiten nadat zij bescherming hebben gekregen. Het is dus aan de begunstigde om een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om deze update te laten uitvoeren, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning en hun woonadres kunnen aantonen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf). Begunstigden die als verzoeker om internationale bescherming geen AFM hebben verkregen, volgen een afzonderlijke procedure en worden doorverwezen naar de DOY. In dat geval wordt hen een geldige verblijfsvergunning of een geldig DADP gevraagd. Uit de beschikbare informatie kan niet blijken dat er problemen zijn bij de uitvoering van deze procedure (ibid.). De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet in staat zou zijn om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten, temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend waarvan zij niet aantoont dat die verstreken is.

6. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen voor het overige in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld, zoals o.a. dat uit haar verklaringen geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen kan worden afgeleid, dat zij toegang had tot de arbeidsmarkt in Griekenland, maar dat zij na 10 dagen werken in de landbouw niet meer wou werken in Griekenland, dat zij zich in Griekenland na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning nooit inschreef bij een arbeidskantoor of zich nooit begaf naar een organisatie die haar zou kunnen helpen bij een zoektocht naar werk en dat er evenmin uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat zij zich als werkzoekende liet registreren bij DYPA/OAED, de "Manpower Organisation" van het ministerie van arbeid, hoewel er verwacht kan worden dat zij alle stappen zou ondernemen om aan (ander) werk te geraken zodoende haar situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt en te kunnen integreren in de Griekse samenleving, dat zij haar problemen met de Griekse autoriteiten omwille van haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande niet aannemelijk heeft gemaakt en dat haar verklaringen over haar problemen met Albanezen, met wie zij in Athene samenwoonde, weinig coherent zijn en dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen hieromtrent, vastgesteld dient te worden dat zij niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput, zodat uit niets blijkt dat zij geen beroep zou kunnen doen op de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, indien zij de nodige stappen zou zetten. Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer blijven die vaststellingen, waaronder voorts ook de vaststellingen omtrent de incoherente en tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij over haar documenten, haar reisweg en haar problemen in Gaza, die haar algemene geloofwaardigheid ondermijnen, onverminderd overeind. Deze vaststellingen blijven, daar zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd door de verzoekende partij die hiertoe in haar verzoekschrift niet enige, laat staan ernstige poging onderneemt, gehandhaafd. De verzoekende partij beperkt zich immers in het verzoekschrift tot het verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen en tot het louter (in het algemeen) beweren dat er in haar specifieke situatie onder andere een gebrek was aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid en onderwijs en dat zij verschillende initiatieven heeft genomen, maar er desondanks niet in slaagde om haar leven op te bouwen in Griekenland.

Er wordt door de Raad nog benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

De verzoekende partij maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband de verzoekende partij toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont, gelet op de korte periode dat zij er heeft verbleven na het ontvangen van de juiste documenten (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 14 en 16), niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet

worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een ondernemende en zelfredzame man is die al dan niet met de hulp van derden, over financiële mogelijkheden beschikt. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij ook over een ondersteunend netwerk beschikt. Zij moet dan ook in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij geen band met Griekenland heeft, maar zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing – waar zij geen afbreuk aan doet in het verzoekschrift – kan uit haar verklaringen en gedragingen niet blijken dat zij gedurende haar eerder verblijf in Griekenland een wil en intentie had om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen en toont zij niet aan dat zij in Griekenland ernstige pogingen heeft ondernomen om er haar rechten te doen gelden. Het loutere gegeven geen band te hebben met Griekenland bereikt voorts niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Er kan wel worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van haar enige inspanning zal vergen om haar leven op te bouwen in Griekenland en er de taal (verder) aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

7. Voorts voert de verzoekende partij ook geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing inzake de (overige) door haar neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

8. In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift kritiek uit op de regelgeving inzake gezinshereniging in Griekenland, toont zij verder niet aan dat Griekse statushouders, zoals de verzoekende partij, hierdoor aan een met artikel 4 van het EU-Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zouden worden onderworpen en dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden/ dreigen te belanden. Het gegeven dat er bepaalde voorwaarden gekoppeld zijn aan gezinshereniging bereikt als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien blijkt niet dat statushouders in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zouden kunnen ondernemen indien zij menen dat hen onterecht de toegang tot een dergelijke procedure wordt ontzegd of bemoeilijkt.

9. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift, waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar de verzoekende partij in gebreke blijft.

10. De verwijzing in het verzoekschrift naar Europese en internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

11. De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt zou (kunnen) worden, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto

aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

13. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301).

14. De verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijnreis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

16. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

17. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

18. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP legt een AN neer en verwijst naar haar pleidooien in de 9de en 12de zaak op de rol. VzP stelt UNRWA te zijn, gewond in verschillende oorlogen met stijfheid tot gevolg. In feb. '23 werd ze in Griekenland erkend als vluchteling. Haar ADET loopt tot feb. '26 maar ze voorziet problemen cf. supra. Ze heeft gedurende 8 maand geprobeerd zich staande te houden in Griekenland, heeft amper 10 dagen gewerkt, ze sliep op het strand, in een caravan... Ze is naar België gekomen samen met een neef vanuit Athene. In België is ze aanvankelijk verloren gelopen met een drugprobleem, maag- en darmklachten omwille van stress. Het feit van hier naar school te kunnen gaan en te kunnen werken mag niet beschouwd worden als een teken van zelfredzaamheid. Ze heeft veel familie die gedood is in Gaza, ze hoort tot de sociale groep van Gazanen met een bijzondere kwetsbaarheid. In Griekenland loopt ze het risico op verregaande deprivatie door de moeilijke toegang tot werk en gezondheidszorgen.”

De pleidooien in de voorafgaande zaken nummers 9 en 12 op de rol luiden respectievelijk als volgt (pv zitting):

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer en stelt wat de algemene situatie betreft de analyse in de beschikking van de Raad van enige tijd geleden geen rekening houdt met de evolutie in het land. Ze wijst op het recentste AIDA-rapport

van sept. '25 dat bijkomende elementen bevat t.o.v. vorige verslagen. Ze wijst vooreerst op het onderscheid tussen 2 stelsels van bescherming: dat van statushouders en dat van asielzoekers en verwijst hierbij naar de nota van het CGVS inzake Aide Aux Migrants waarbij het duidelijk is dat beide stelsels steeds moeilijk onderscheiden worden. Er is de vaststelling dat terugkeerders het moeilijker hebben dan diegenen die er gebleven zijn. Dit heeft te maken met het verlies van hun AMKA en de toegang tot verschillende programma's zoals het Helios+ programma, enkel geldig tijdens de eerste 24 maand van erkenning, quod non i.c. gezien ze in april '23 erkend werd. Bovendien beoogt het Helios+ programma een aanbod van zo'n 4000 plaatsen gespreid over 4 jaar, waarvan inmiddels 966 plaatsen van de voor dit jaar voorziene 1000 plaatsen reeds zijn ingenomen. In oktober zullen alle plaatsen zijn ingevuld en komt men op een wachtlijst terecht waarbij nu al blijkt dat er 4000 aanmeldingen zijn. Ze gaat verder door op het Helios+ programma met de ambitie om bijstand te verlenen inzake integratie, taallessen die verplicht dienen gevolgd, met toegang tot huisvesting (via het Helios+ en PATHS -programma, dat slechts een 10 à 15 appartementen zou behelzen, zeer beperkt dus). De ter beschikking gestelde middelen zijn totaal onvoldoende. Wat betreft haar eigen ADET lijkt de vervalltermijn veraf, nl. einde april '26, maar nu al is sprake van min. 6 maand nodig voor vernieuwing of vervanging volgens het recentste AIDA-rapport maar hierbij wordt geen rekening gehouden dat Griekenland de aan de Europese instanties doorgegeven data opgesmukt zijn waardoor de termijn van 1 jaar, nodig zoals gesteld in het RSA-rapport veel realistischer is. Bovendien is een ADET op zich niet voldoende, evenmin als een AMKA, die moet actief zijn om een arbeidsovereenkomst te kunnen afsluiten en zo komt zij in een catch22-situatie terecht. Er is de vaststelling dat de Griekse autoriteiten door de multiplicatie van documentaire voorwaarden (AMKA, ADET, AFM...) opzettelijk de situatie verzieken. De toestand dienaangaande verergert alleen maar. Zo is ze in België toegekomen in nov. '24 waarbij de CGVS meer dan de voorziene 15 dagen gebruikt heeft om een beslissing te nemen, waardoor haar afwezigheid extra verlengd werd en haar AMKA hierdoor gedeactiveerd werd.

Ze heeft zelf moeten betalen voor de zorgen aan haar gebroken benen in het ziekenhuis, ze verwijst verder naar haar wantrouwen ten aanzien van de politie gezien de vele slagen die ze van hen moest incasseren, het in isolatie geplaatst worden zonder eten, water of toilet enz. Ze werd aangevallen op straat, kreeg geen hulp van de politie, in tegendeel werd ze al eens 3u vastgebonden aan een paal in volle zon, een ware foltering.

Uit het AIDA-rapport blijkt voorts dat Griekenland geen mogelijkheid biedt om wantoestanden aan te kaarten, Griekenland heeft geen dergelijke (wettelijke) regelgeving. Verder wijst ze erop dat er veel economische problemen zijn, toegang tot een minimex kan enkel na min. 1 jaar werk/woonst en hiervoor zijn een AMKA en AFM nodig. De optimistische visie van het CGVS die hij afleidt uit het document Aide aux Migrants deelt ze geenszins: het blijkt een doekje voor het bloeden, er is geen werkelijke steun. Er is het illegale werkcircuit met uitbuiting en ontoelaatbare werkomstandigheden. Nu ook de winter voor de deur staat is er al helemaal geen tewerkstelling meer in de land- en tuinbouw. Zo dreigt zo onder de drempel van art. 3 EVRM terecht te komen, zoals bevestigd wordt in de RSA- en AIDA-rapporten. Dit alles wordt verzwaard voor de sociale groep van Palestijnen uit Gaza waar een genocide plaatsvindt. Hieruit vloeit een bijzondere kwetsbaarheid voort waardoor ze zich niet staande kan houden met een risico op verregaande deprivatie." En:

"Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi in de 9de zaak op de rol inzake de algemene situatie in Griekenland gezien deze is geëvolueerd sinds de analyse gemaakt door de Raad in de beschikking. Zo duidt ze op de ergere situatie voor terugkeerders tegenover hen die gebleven zijn. Ze werd erkend in okt. '23 waardoor ze documenten zou moeten hebben tot okt. '26 maar haar ADET en Griekse paspoort zijn gestolen. In feb. '24 deed ze haar VIB in België, 1,5 jaar geleden, waardoor ze geen toegang zal hebben tot ondersteunende programma's zoals Helios+ en zelfs dit programma wordt door de Griekse minister in vraag gesteld want de minister wil de asielzoekers niet (langer) pamperen, wat de mentaliteit in Griekenland weergeeft en meteen het risico bevestigt op verregaande deprivatie. Zelf kon ze er enkel overleven dank zij financiële steun van haar oom in België. De orkestratie door de Griekse overheid van hun systeem rond ADET/AMKA/AFM... maakt deze de situatie enkel moeilijker. Bovendien zijn er min. termijnen gesteld voor toegang tot bepaalde steunmaatregelen zoals de minimex: min. 1 jaar taks declaratie maar hiervoor dient men te beschikken over een actieve AFM, 1 jaar gewerkt te hebben, een huurovereenkomst hebben maar ook een actieve AMKA waardoor zich een catch 22-situatie stelt. Door de te lange procedure in België stelt zij België evenzeer verantwoordelijk omwille van bijv. de de-activering van haar AMKA door te lange afwezigheid. Daarnaast is er het probleem van dupliceren van documenten waarbij de terugkeerder moet langsgaan bij de politie die op haar beurt een gedrags-onderzoek (derogatoire commissie in geval van verblijf in het buitenland) moet voeren om te zien of er geen misdrijven zijn gepleegd intussen.

Ze wijst op haar documenten inzake haar kwetsbaarheid en het behoren tot de sociale groep van Gazanen met de genocide-problematiek waaruit de nood aan internationale bescherming blijkt. Tot slot stelt zij dat ze geen medische opvolging kreeg in Griekenland nadat ze voorheen in Gaza geopereerd was, te maken kreeg met de maffia, haar papieren waardeloos zijn, het gevoel te hebben onzichtbaar te zijn, niet als mens te worden behandeld. Bij terugkeer dreigt dakloosheid en geen mogelijkheid tot scholing wat ze i.c. hier wel heeft, gesteund door haar ooms hier in België."

4.2. Op 25 september 2025 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Ze wijst hierin, aan de hand van landeninformatie van RSA en de Europese Commissie, op de bijzonder moeilijke situatie van statushouders in Griekenland. Volgens haar blijkt uit die informatie, waarop ze dieper ingaat, dat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Griekenland en ze meent dat dit minstens tot een verder en meer gedegen onderzoek noopt. Verder merkt verzoekende partij op dat elk netwerk voor haar ontbreekt in Griekenland om haar in bijstand te voorzien en is een terugkeer naar Griekenland in deze omstandigheden niet mogelijk.

Ter terechtzitting van 2 oktober 2025 legt verzoekende partij nog een aanvullende nota neer, getiteld: *“Aanvullende nota / pleitnota situatie Palestijnen – bescherming in Griekenland – HvJU 18 06 24 – Gaza – UNRWA – genocide”*. Verzoekende partij kaart aan de hand van allerhande recente landeninformatie, waaronder recente van AIDA van september 2025, de algemene situatie van statushouders in Griekenland aan. Verder bevat de aanvullende nota het volgende onderdeel: *“ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer) dd. 13 juni 2024 Ophouden van de bescherming of bijstand van de UNRWA – Artikel 4 – Algemene situatie in een sector van het werkgebied van de UNRWA – Individuele beoordeling van de relevante elementen – Richtlijn 2013/32/EU – Artikel 40- Volgend verzoek om internationale bescherming – Nieuwe elementen – Elementen die reeds in de definitieve beslissing over het vorige verzoek zijn onderzocht” in de zaak C-563/22, SN en LN tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, bestuursrechter in eerste aanleg Sofia, Bulgarije”*. Een volgend onderdeel in de aanvullende nota handelt over *“de analyse tegenover het land van herkomst”* waarbij ze verwijst naar en citeert uit *“Het arrest van het Hof van Justitie (Grote Kamer) van 18 juni 2024 – Zaak C – 735/22 QY / Bondsrepubliek Duitsland”*. De nota gaat verder in op *“de situatie van verzoekende partij tegenover zijn land van herkomst : Palestina”*, waarbij ze er onder meer op wijst dat het gewone leven in Gaza toxisch blijkt en de situatie in Gaza recentelijk officieel werd bestempeld als Genocide. Volgens verzoekende partij moest vastgesteld worden dat de onmogelijkheid voor het UNRWA om haar taak uit te voeren, en voor zover de hoedanigheid van UNRWA-vluchteling niet zou betwist worden, er aanleiding is om verzoekende partij van rechtswege te erkennen op grond van de Conventie van Genève. Zelfs in het geval de hoedanigheid van UNRWA- vluchteling zou betwist worden, is er aanleiding om verzoekende partij bescherming toe te kennen, gelet op de algemene situatie in haar land van herkomst, aldus verzoekende partij die hieraan toevoegt dat er in het dossier geen enkele tegenindicatie is. Volgens verzoekende partij kan de Raad ook zonder onderzoeksbevoegdheid perfect op basis van de elementen waarover hij beschikt tot een besluit komen zonder dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is. Ze verwijst hiervoor naar enkele arresten van de Raad. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekende partij afkomstig is uit Palestina, waardoor er aanleiding is haar te erkennen als vluchteling minstens haar subsidiaire bescherming toe te kennen, aldus verzoekende partij die de Raad met respect vraagt, zo luidt de nota, om de bevoegdheid uit te oefenen om een beslissing ten gronde te nemen. Voor het overige volhardt ze in haar verzoekschrift en eventuele eerdere nota's.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota's aangevoerde elementen, in zoverre deze “nieuw” zijn (zie volgend punt hieronder), geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 augustus 2025.

5.1. In zoverre de in de aanvullende nota's aangehaalde informatie, elementen en argumenten dateren van voor het verzoekschrift en pas voor de eerste maal bijgebracht worden per aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder aangebracht kunnen worden bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet als en kunnen, net als evenmin de vraag tot horen, niet (dienstig) worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet om hiaten in het verzoekschrift op te vullen.

De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In zoverre verzoekende partij in haar aanvullende nota's informatie, elementen en/of argumenten aanbrengt die zij al eerder in het verzoekschrift had kunnen aanhalen maar dat niet heeft gedaan en die dus niet "nieuw" zijn, wordt hier aldus niet (dieper) op ingegaan. Dit is o.a. het geval wat betreft het onderdeel "*Betreffende de analyse tegenover het land van herkomst*" van de aanvullende nota, daar dit in het verzoekschrift had kunnen worden ingeroepen, wat evenwel niet het geval is. Bovendien is de situatie in verzoekende partij haar land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf Palestina niet dienstig hier gelet op de internationale bescherming die zij in Griekenland geniet en waarvan zij niet aantoont dat deze niet langer effectief of toereikend is (*infra*). Waar verzoekende partij bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie aanhaalt van 2024 die zij niet eerder in het verzoekschrift aanhaalde, kan zij dat om voormelde reden niet dienstig doen in haar aanvullende nota. Een aanvullende nota dient niet om het verzoekschrift uit te breiden. Waar de aanvullende nota's opnieuw uitgebreid ingaan op recente landeninformatie van RSA van maart en april 2025 en informatie van de Europese Commissie gepubliceerd op 4 april 2025 wordt er bovendien op gewezen dat deze informatie reeds mee in rekening werd genomen bij de beschikking van 19 augustus 2025. Die rapporten maken dan ook geen nieuw element uit in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het bij aanvullende nota aangebrachte AIDA-verslag van september 2025 betreft op zijn beurt wel een nieuw element, daar dit nog niet eerder voorlag en kon worden voorgebracht daar het van na de beschikking dateert. Hierop wordt in het volgende punt dieper ingegaan.

5.2. Algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

De nieuw bijgebrachte, recente informatie van 2025 inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland, waaronder de meest recente versie van het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, bevestigt de zeer moeilijke situatie van Griekse statushouders waarop reeds werd gewezen in voormelde beschikking.

In zijn beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De kernvraag is of de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe informatie in haar aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze

belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van

een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd.

Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever

of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

(*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast

werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbeproeft, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening

houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35). Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"*; UNHCR, *"Living in Greece – Access to Healthcare"*). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *"Alkyoni II"*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and*

socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel “*wordt dus niet bereikt in*

situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precarie situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Ofschoon en in zoverre de door de verzoekende partij per aanvullende nota aangebrachte elementen actueler zijn dan en recentere cijfers bevatten dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laten deze nieuwe elementen evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij

terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

5.3. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder

In de beschikking van 19 augustus 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Met haar betoog ter terechtzitting, waarbij zij grotendeels al eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten herhaalt en voor het overige enkele algemene opmerkingen uit zonder die concreet op de beschikking uit te werken en zonder de beschikking inhoudelijk van concrete repliek te voorzien, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de in de beschikking in het kader van de individuele beoordeling van haar persoonlijke situatie als Grieks statushouder gedane bevindingen.

De situatie in Gaza op zich niet dienstig in deze procedure daar verzoekende partij haar beschermingsverzoek in België louter ten aanzien van Griekenland wordt onderzocht en beoordeeld, waar ze internationale bescherming geniet. Verzoekende partij lijkt hieraan volledig voorbij te gaan. Om diezelfde reden is het al dan niet UNRWA-geregistreerd zijn evenmin dienstig. Dit betreft elementen die hier totaal niet ter zake doen. De verwijzing naar ander(sluident) rechtspraak is niet dienstig of nuttig bij gebrek aan precedentenwerking.

In zoverre verzoekende partij zich ter terechtzitting een bijzondere kwetsbaarheid aanmeet, wijzende op de sociale groep van Gazanen met een bijzondere kwetsbaarheid, verwijst de Raad naar hetgeen hierover al uitgebreid in de beschikking wordt vastgesteld, en meer algeheel/ruimer inzake het gebrek in haar hoofde van een bijzondere kwetsbaarheid in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, in punt 4. Verzoekende partij gaat hier niet concreet en inhoudelijk op in en slaagt er hoe dan ook niet in aan die beoordeling afbreuk te doen. Deze blijft dan ook onverminderd overeind.

De uitleg ter terechtzitting dat verzoekende partij in 2023 als vluchteling werd erkend en een ADET kreeg geldig tot ergens in februari 2026, betreft, net als waar verzoekende partij haar levensomstandigheden in Griekenland herhaalt zoals ze die eerder uitgebreid tijdens haar gehoren liet noteren en opnieuw op al ingeroepen medische problemen ingaat, louter een herhaling van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en zeer omstandig en minutieus op wordt ingegaan en over geoordeeld in de beschikking. Verzoekende partij laat die vaststellingen evenwel geheel ongemoeid en onbesproken ter zitting. Ze gaat eraan voorbij en slaagt er niet in het minst in deze in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij terugkeer de procedure om de afgifte van haar AMKA te bekomen, niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van haar AMKA maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en zij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Voorts blijkt uit de informatie die heden voorligt (en zoals eerder in de beschikking al werd opgemerkt met verwijzing naar de beschikbare landeninformatie), dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer zij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-50). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p.50). Aldus maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij geen beroep zal kunnen doen op bovenstaande medische centra.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij, door de lange duur van de procedure in België, inmiddels enige tijd uit Griekenland weg is waardoor zij geen toegang meer heeft tot hulpverlening in Griekenland. In het bijzonder verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat statushouders in Griekenland slechts gedurende één jaar na hun erkenning beroep kunnen doen op ondersteuning in het kader van het Helios-programma. De verzoekende partij kan in haar betoog allerminst ernstig worden genomen. Zij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het haar eigen beslissing was om Griekenland te verlaten enkele maanden nadat zij daar internationale bescherming heeft verkregen. Zij erkent zelf dat er

gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar zij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om haar leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt haar huidig betoog dat zij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl de verzoekende partij zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die haar in Griekenland ter beschikking stonden. Dat de verzoekende partij bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios-programma, omdat inschrijvingen maar mogelijk zijn tot een jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoekende partij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Haar betoog dat zij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

Met de algemene opmerking dat het feit dat ze in België naar school kan gaan en hier kan werken niet beschouwd mag worden als een teken van zelfredzaamheid, doet verzoekende partij geen afbreuk aan hetgeen desbetreffend in de beschikking concreet en uitgebreid wordt vastgesteld. De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe hoe dergelijke zaken niet als indicaties van zelfredzaamheid kunnen worden beschouwd. Nergens blijkt uit en verzoekende partij toont niet aan dat, zo zij zou willen, zij in Griekenland als statushouder geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt, onderwijs, gezondheidszorg en zo voorts. Verzoekende partij gaat bovendien volledig voorbij aan de omstandig uiteengezette vaststellingen in de beschikking inzake de zeer korte periode dat zij in Griekenland verbleef nadat ze er internationale bescherming verkreeg, de weinige en beperkte inspanningen die ze er deed om er een leven en toekomst uit te bouwen hetgeen blijkens haar eigen uitdrukkelijke verklaringen ook (zelfs) nooit de bedoeling was aangezien het van in het begin haar bedoeling was om naar België te komen, en dat zij dan ook op generlei wijze aantoont dat zij haar rechten en de voordelen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet zou kunnen laten gelden, laat staan dat zij alle mogelijkheden die het recht en haar status hiertoe bieden afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput. Met haar zeer kort, algemeen en hoofdzakelijk herhalend betoog ter zitting, slaagt verzoekende partij er geenszins in aan die concrete bevindingen van de beschikking afbreuk te doen. Tot slot wordt, verwijzende naar de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.a. punt 3 van de beschikking), benadrukt dat het verzoekende partij zelf persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij in Griekenland een risico op verregaande materiële deprivatie loopt, hetgeen ze evenwel volledig nalaat. Door voor het overige louter slechts zeer algemeen te opperen dat ze problemen voorziet bij terugkeer naar Griekenland, in welk verband wordt herhaald dat verzoekende partij al meermaals expliciet liet vallen dat het niet haar bedoeling is om terug te keren naar Griekenland zoals in de beschikking wordt opgemerkt, laat verzoekende partij na nog enigszins concreet en inhoudelijk in te gaan op de grond van de beschikking.

5.4. Verder wordt benadrukt dat elk dossier op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld zoals hier gebeurt, waardoor verzoekende partij ter zitting voor het overige niet dienstig of nuttig kan verwijzen naar andere zaken op de rol. *In casu* kan en mag slechts rekening worden gehouden met de elementen van het voorliggend dossier.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Derhalve brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS